

ČARODĚJNÉ
ZNAMENÍ

DEN
PATRICK

ČARODĚJNÉ ZNAMENÍ

Copyright © Den Patrick 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kohoutová, 2020

Cover © Micaela Alcaino, 2020

Map copyright © Nicolette Caven, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0524-5 (pdf)

DEN PATRICK

ČARODĚJNÉ
ZNAMENÍ

Pro Kevin

KAPITOLA PRVNÍ

STEINER

Svatá synoda udělala v posledním desetiletí mnohé pro to, aby zlikvidovala veškeré zmínky o bohyních Frøye a Frejně. Méně úspěchů jsme zažili v Sežehnutých státech, tamější lidé stále mají rádi staré způsoby. Synoda doufá, že jak zesiluje naše sevření Vinterkveldu, uctívání těchto bohyní se stává historií.

– Z polních záznamů hodnostáře Khigira,
strážce Císařské synody

Pec jasně hořela v temnotě. Staré trámy kovárny lemovalo oranžové světlo a lesknoucí se nástroje visely na kovových hácích. Steiner tohle místo miloval, pach horkého kovu a uhelného prachu, příjemnou bolest svalů zocelených prací, kterou bylo třeba vykonat, a prací, již udělaly dobře. Výsledky jeho námahy lemovaly zdi: malé nože, hrnce a pánve, kladiva, kosy a zvláštní srp. Steiner udeřil kladivem do doběla rozpáleného kovu a kovadlina zazvonila. Pot mu smáčel čelo a s každým dechem mu stékal po zádech. Rozhostila se v něm hluboká spokojenost; něco se vyrábí, něco tvoří.

„To stačí,“ řekl otec. „Vypadá to, že vyrábíš meč. A víš, jak na to nahlíží Císařství.“

Steiner se zašklebil. „Mohl bych ho aspoň dokončit? Pak ho roztavím.“

Marek si dovilil úsměv, nakazilo ho Steinerovo nadšení. „Meč provede s hlavou muže divnou věc –“

„Myslím si, že když tě něčím mlátí do hlavy, je to úplně stejný jako být zbitý něčím jiným.“ Steiner pokrčil rameny a zachechtal se.

„Tím myslím máchat mečem, ty hňupe.“ Marek vrátil Steinerovi zachechtání. „Nutí člověka k tomu, aby si myslil, že má nějaký osud nebo výsadu.“ Markův tón dal přesně najevo, co si o posledně řečeném myslí.

„V Cinderfellu není žádný osud nebo výsada,“ řekl Steiner a cítil, jak jeho radost z tvoření navzdory spalujícímu žáru kovárny chladne.

„Ne, není. A to je důvod, proč jsem se sem přestěhoval.“ Marek nahrbil svá široká ramena a promnul si zjizvené předloktí stejně zjizvenou rukou. „Pojď, pro dnešek jsme hotoví.“

Vyšli ven pod zataženou oblohu. V Cinderfellu bylo zataženo každý den. Císařství řeklo, že je to dědictví války s draky, že ti hrozní tvorové sežehli oblohu nad kontinentem pro následující desetiletí.

„Musí být stále tak šedivá?“ zamručel Steiner, když mu vítr zchladil pot na kůži.

„Na jihu to tak není,“ řekl Marek. „V Shanisrundu vidí slunce.“

Steiner si nevěřičně odfrkl. „Příště mi budeš vyprávět, že draci stále žijí.“

Marek zavrtěl hlavou. „Ne, o to se Císařství postaralo. A víš, že když se Císařství o něco zajímá –“

„Obvykle to skončí mrtvé.“ Steiner si přejel rukou po čelisti, stále pro něj bylo nezvyklé cítit pod mozolnatými prsty strniště. Jemné chmýří začátku dospívání uvolnilo místo něčemu drsnějšímu. „Tak proč si nekoupíme povoz, nesbalíme se a nezamíříme do Shanisrundu?“

Steiner sledoval Markův pohled, když si prohlížel město a chalupy vklíněné do strmého svahu stoupajícího od pobřeží. Malá okna objímaly těžké dřevěné okenice prosáklé solí

a zelenající se mech se lepil k doškovým střechám. Vážná atmosféra se dobře hodila ke kruté venkovní teplotě.

„Není to příliš jako domov,“ připustil Marek.

„Tak proč zůstat?“

Steiner zalitoval otázky hned, jak uviděl bolestný výraz, který se letmo objevil na otcově tváři. Chvilí stáli v tichu pod jednotvárnou šedivou oblohou. Marek pozvedl zrak k moři a Steiner si nebyl jistý, jestli prohledával, nebo úpěnlivě prosil rozbouřené vlny, které tancovaly okolo kameného mola.

„Stále doufáš, že se vrátí.“

Marek přikývl a otevřel ústa, aby promluvil, ale pak se rozhodl zůstat zticha a zamířil zpátky do kovárny.

„Prodal jsi ten srp, který jsme vyrobili minulý týden?“ zeptal se Steiner, dychtivý změnit téma chybějící matky, chybějící ženy.

Marek přikývl, ale nic neřekl. Steiner byl na otcovo mlčení zvyklý.

„Divná roční doba na sklizení bylin. Kdo ho koupil?“

„Jeden z rybářů.“ Marek si odkašlal. „Už si ho nepamatuju.“

Steiner se zamračil a sundal si tlusté kožené rukavice. V tak malém městě znali každého zákazníka jménem. Prodej srpů, který přinese nějaké potřebné mince, nebyl bezvýznamnou událostí. Otevřel ústa, aby trval na odpovědi, ale zachrastila závora dveří a otec k ní kývl.

„Chtěl bych vědět, kam se poděla Kjell,“ řekl Marek.

Dveře kovárny zavržaly a Kjellrunn odsunula těžké dřevo stranou. Vstoupila do záře pece. Na svůj věk byla malá, vypadala spíš na dvanáct než na svých šestnáct let. Měla na sobě příliš dlouhou tuniku, dosahovala jí až ke kolenům, a na kalhotách měla mnoho záplat – zdědila je po Steinerovi. Všechny mince se utrácely za jídlo a zásoby pro kovárnu; peníze na oblečení byly vzácné.

„Zabilo by tě to, kdybys vlasy protáhla hřebenem, předtím než půjdeš do školy?“ řekl otec a pomalu se začínal usmívat.

„Vypadá jako rusalka,“ řekl Steiner a všiml si naplaveného ho dříví a černých per, které svírala; určitě poklady z pláže.

„Řekl jsi, že starým příběhům nevěříš,“ odvětila Kjellrunn.

Steiner pokrčil rameny. „Možná že ne, ale stejně jsem napůl přesvědčený, že jsi jednou z nich.“

„Existují horší věci než rusalka,“ odpověděla Kjellrunn. „Do zátoky právě připlula loď.“

„Byli jsme venku ani ne před minutou,“ odpověděl Steiner.

„Přesvědč se sám, jestli myslíš, že jsem lhářka,“ odvětila a s tvrdohlavým výrazem v očích vystrčila bradu.

„Jestli vám to nevádí, radši bych začal připravovat večeři,“ řekl otec. Neochotný opětovat jejich pohled, odvrátil zrak. „Loď v zátocě ukazuje na Císařství.“

„A to znamená trojku strážců,“ řekl Steiner a pocítil známý strach, který Svatá synoda vyvolávala.

„Možná že ne.“ Kjell se dívala na oba. „Ne tentokrát. Tohle byste měli vidět.“

„Vsadil se s tebou strejda Verner, že nás dokážeš přilákat dolů k zátocě?“ zeptal se Steiner, když šli po vyježděné cestě, která vedla k pobřežní silnici.

„Neviděla jsem ho celé dny,“ odvětila Kjellrunn s očima upřenýma na modrošedou vzdouvající se hladinu moře. Přestože hořeli zvědavostí, něco mezi mlhou a deštěm jim pokazilo náladu.

„Tady je,“ řekl Marek a ukázal prstem. Zátoka málokdy viděla něco většího než rybářské čluny, v Cinderfellu kvůli obchodu nikdo nezakotvil. Jen když Sommerendský oceán poslal zlé bouře, kapitáni v pochmurném městě hledali bezpečný přístav.

„Loď,“ řekl Steiner. „Hádám, že fregata. Ale nikdo by neuhodl, proč by se namáhali natřít ji načerveno.“

„Hádáš dobře,“ řekl otec. „Je to fregata, ale takovou jsem ještě nikdy neviděl.“

Stále šli dolů k zátocce kolem chalup, poskládaných v řadách do oblouku, po rovné dlážděné silnici, která se ubírala k pobřeží. Spøkelské moře se s tichým burácením přelávalo přes oblázkovou pláž, a když voda opět ustoupila, zanechala za sebou stopy pěny a mořských řas. Steiner si prohlížel štíhlou loď, která spouštěla kotvu a plachty měla smotané jako svinutá křídla. Námořníci na palubě z téhle vzdálenosti vypadali jako mravenci a byli i stejně pracovití. Celé plavidlo od přídi až k zádi bylo tmavě červené, kdežto figura, jež vyčnívala z čela lodi, s křídly roztaženými podél trupu, byla natřena hrozivě vyhlížející černou.

„Co to je?“ zabručel Steiner.

„Vrána,“ odvětila Kjellrunn. „Řekla bych, že ji vyrobili podle Se nebo Venter.“

Steiner se zamračil. „Další z tvých povídaček?“

„Se a Venter patří Frejně, jsou to její vrány.“

„Takže to není císařská loď,“ řekl Marek.

„Víš, co si myslíš o starých bozích,“ dodal Steiner.

„Bohyně. Ne bůh. Frejna je *bohyně*.“ Kjellrunn obrátila oči v sloup. „Zimy, moudrosti a smrti.“

Další rodiny se objevovaly na zápražích chalup nebo se vynořily z těch mála obchodů, aby se podívaly na tmavě červenou loď. Rodiče drželi děti blízko sebe a lidé si vyměňovali úzkostné pohledy.

„Všechny císařské lodě jsou na jihu,“ řekl Marek, „otravují Shanisrond nebo doprovázejí nákladní lodě do Popelečného zálivu.“

„Možná jsou to piráti,“ řekl s úsměvem Steiner a štouchl do sestry.

Kjellrunn se rozhlédla po městě a nakrčila nos. „Kolik myslíš, že by mi dali za napůl vyučeného hloupého kováře?“

„Nejsem hloupý jenom proto, že neumím číst,“ řekl Steiner se skřípáním zubů.

„Jestli jsou to piráti, tak se moc nesnaží,“ řekl Marek. „Možná tu zastavili kvůli opravám,“ dodal předtím, než se obrátil, aby zamířil zpátky do kopce.

„Co myslíš, že to je?“ zavolal za ním Steiner. O příplutí regaty se bude ve městě mluvit týdně.

„Nevím.“ Marek se zamračil a odkašlal si, jako by mu to dělalo starosti. Kjellrunn se zastavila a ohlédla se. V očích měla nepřítomný výraz, jako by mohla vidět něco, co Steiner vidět nedokázal. Byl to ten samý výraz, jaký mívala potom, když byla v lesích nebo když mluvila o pověstech.

„Nic dobrého z toho nevzejde,“ řekla, „cokoliv to je.“ Její slova byla tak chladná a skličující jako nebe nad hlavou. Steiner s námahou potlačil zachvění, když se na něj zadívala. Na sestře bylo něco, co nebylo v pořádku, nic, co by dokázal pojmenovat, ale přesto se bál, že příliš záhy zjistí, co to je.

„Nazdar Steinere.“ Kristofine stála před vchodem do hostince s rozpustilým úsměvem a rukama zkříženýma na hrudi. Byla stejně stará jako kovářův syn, vždycky nejlepší ze třídy a vždycky uctívá k učitelům, i když jejich školní léta před dvěma lety skončila.

Mdlé denní světlo potemnělo a na zátoku padlo ticho, jako kdyby samotné čtyři větry zadržely očekáváním dech.

„Nazdar,“ řekl Steiner. „Pracuješ dnes večer?“

„A každý večer, prokletí toho mít otce, který vlastní hostinec.“

„Je tu můj strýc?“

Kristofine přikývla. „Je to jenom tvůj strýc, za kým jdeš?“

Steiner pokrčil rameny. „No, nikdy nevíš, na koho narazíš na místě, jako je tohle.“

Usmáli se na sebe a Steiner přemýšlel, co dalšího říct. Kristofine ho chvíli pozorovala a pak odvrátila zrak.

„Proč tak postáváš na prahu v takové chladné noci, jako je tahle?“

Kristofine kývla k zátoce, kde lodní lucerny vypadaly jako hvězdy spadlé do moře. „Náš nový přítel, ne že bys ho teď mohl vidět.“

„Co nového?“ zeptal se Steiner.

„Úplně to nejhorší,“ odvětila. „Zdá se, že loď přivezla na břeh spoustu vojáků. Přespávají U Doutnajícího praporce, zamluvili si tam všechny pokoje.“

„Císařští vojáci?“

„Určitě to je synoda,“ řekla Kristofine. „I když letos mají zpoždění.“

„Takže inspekce?“ řekl Steiner a myslel na Kjellrunn. Tohle bude poslední rok, kdy jí bude muset čelit, ale to poskytovalo jen slabou útěchu. „Necháš mě jít dovnitř, než umrzu k smrti?“ zeptal se s nuceným úsměvem.

„Možná ti naučtuju polibek za překročení prahu.“ Naklonila hlavu na stranu a Steiner se podivil nad touhle nově nalezenou hravostí. Lhal by, kdyby řekl, že si jí nevšiml. Každý v Cinderfellu se otočil za Kristofine.

„Polibek je tak všechno, co mám,“ odvětil.

„Jak potom zaplatíš za pivo?“

Steiner zacinkal mincemi v kapse. „Možná že mám víc než jen polibky.“

Kristofine se stáhla zpět ke dveřím a Steiner cítil slabé bodnutí zklamání, když si uvědomil, že nakonec žádný polibek nebude.

Hostinec byl plný starých námořníků, zdravých mladíků a lidí všeho věku mezi tím. Zářící lucerny visely z trámů a zápach zvětralého piva a kouře z dýmek docela příjemně dráždil Steinerovy smysly.

„Je tamhle,“ řekla Kristofine a kývla směrem k němu. Vynořili se z hloučku rybářů, aby našli strýce Verneru sedícího samotného v rohu, daleko od ruchu u hlavního baru.

„Nazdar mladý Steinere!“ Verner měl nohy na stole a krátkým nožem si čistil nehty. Byl to blondatý muž s tváří, na které byly hluboké vrásky od větru a deště, a na rozdíl od většiny cinderfellských mužů měl krátce zastřižený vous.

„Tulák se vrací,“ odpověděl Steiner.

„Sedneš si, nebo spadneš? Vypadáš vyčerpaně. Nedává ti Marek najíst?“

„Peněz je málo, není moc jídla. Víš, jak to chodí.“

Verner vstal ze židle a pevně ho objal. „Kristofine, pivo pro mého synovce a misku vývaru s chlebem. Musíme na tyhle kosti dostat nějaké maso.“

Kristofine se zastavila, aby si Steinera prohlédla. „To musíme.“ Proklouzla davem a Steiner po ní pátral pohledem, i když se ztratila z dohledu.

„U Frøyných prsou!“ řekl Verner. „Na týden odjedu z města, a ty skoro koketuješ s Kristofine. Ne že bych ti to měl za zlý.“

„Mluv potichu. *Nekoketujeme* spolu,“ řekl Steiner a naklonil se blíž. „Chyběls nám, chyběls mi. Kde jsi byl?“

„Ale, to nic nebylo.“ Verner upil ze svého korbele. „Nic důležitýho. Jen jsem vzal nějaké uzené ryby na trh v Helwicku.“

„Helwick? Místní trh už pro tebe není dost dobřej?“

Verner se usmál, ale neřekl nic. Příležitost dál se vyptávat byla tatam, když Kristofine přišla ke stolu s omláceným dřevěným tácem, na němž byly stejně omlácené korbele.

„Dík,“ řekl Steiner.

„Tvůj vývar bude hned hotový.“ A pak byla znovu pryč.

„Vypadáš, jako bys nesl na ramenou celý svět,“ řekl Verner.

„Jen to, že Kjellrunn mi dělá starosti. Inspekce tu bude každým dnem. Víím, že v sobě nemá žádnou z arkán, ale to, jak mluví o bohyních a znameníích... Lidi to znervózňuje.“ Steiner hleděl do svého korbele. „Mě to znervózňuje.“

„Bylo by hezký, kdyby nás nechali na pokoji, na jediný rok,“ řekl Verner hlasem, který se podobal zavrčení. „Nordvlast přece není součástí Císařství.“

„A kdy je tohle zastavilo?“

Synoda pročesala každé město a každou vesnici na Vinterkveldském kontinentu, a dokonce neušetřila ani sousedící Sežehnuté státy: Svingettevei, Vannerånd, Drakefjord a Nordvlast, všechny se podvolily, ale stejně všechny nelibě nesly, když vydávaly své děti agresivnímu Císařství.

„Proč jim dovolíme sem jezdit?“ řekl Steiner. „Proč je necháme, aby nám rok za rokem brali naše děti? Nemohli bychom se jim postavit? Zeptal jsem se Marka, ale odmítá o tom mluvit. Teď jsem mužem, nezasloužím si přímé odpovědi?“

„Přímé odpovědi?“ řekl Verner. „Sežehnuté státy možná nejsou součástí Císařství, ale tohle je cena, kterou platí za to, že Císařství zůstává na své straně hranice. Žádný ze Sežehnutých států by nevydržel dýl než měsíc nebo dva, kdyby k němu vpadlo Císařství.“

Usrkávali pivo a zírali do tančících plamenů v krbu, oba si představovali hrůzu války a vyplenění všech měst a statků. Steinerovy myšlenky zabloudily zpět ke Kjellrunn.

„Je tak... zvláštní s těmi svými talismany z naplaveného dřeva a havraními pírkami. I já si myslím, že vypadá jako čarodějnice, a to jsem její příbuzný.“

„Její příbuzný by možná chtěl mluvit potichu, když používá slovo ‚čarodějnice‘.“

„Promiň.“ Steiner se rozhlédl po místnosti, ale většina rybářů a lidí z města se soustředila na své vlastní rozhovory.

„Dopadne to dobře,“ řekl Verner a Steiner mu chtěl věřit.

„Dvě desítky let se tu nevyskytlo čarodějné znamení,“ řekl Steiner, ale i když ta slova vyslovil, myslel na Kjellrunn, dívku s rozčuchanými vlasy a pohledem upřeným do dálky. Myslel na to, jak bez hnutí sledovala červenou loď v zátocě.

Ze strašlivého pocitu, že by nemusela projít inspekci synody, sebou trhl tak, jako by se ho dotkly ledové prsty. Strážce bude kolem ní větřit, prohlásí, že ji zkazila moc draků, a on už ji nikdy neuvidí.

„Každý rok je to stejný,“ řekl Verner. „Cinderfell je poslední zastávkou na cestě synody na Vladibogdan.“

„Vladibogdan?“ zamračil se Steiner. „Kde je Vladibogdan?“

„Ach, Frejno.“ Verner zavřel oči a pak si povzdychl. „Nech si to pro sebe. Víím, že to neprozradíš.“ Nahnul se blíž a podíval se přes rameno, aby se přesvědčil, že nikdo z rybářů neposlouchá.

„Ostrov Vladibogdan leží dvacet mil severozápadně od pobřeží Nordvlásti.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ řekl Steiner šeptem a naklonil se blíž.

„Samozřejmě že ne. Je největším ze Severních ostrovů a špinavým tajemstvím Solmindreského císařství. Tam odvázejí děti s čarodějným znamením, aby je očistili.“ Vernerův obličej se sraštil trápením a Steiner měl pocit, že v koutcích očí svého strýce zahlédl záblesk slz.

Steiner se nemusel ptát, co očištění zahrnovalo. Čarodějné znamení se ve Vinterkveldu netolerovalo a ti, kteří ho měli, byli zlikvidováni, i když nikdo doopravdy nevěděl jak. Někteří říkali upálením, jiní říkali setnutím hlavy.

„Jak to, že pak víš o tajemném ostrově?“ zašeptal Steiner.

„Jsem rybář.“ Verner se mu nedíval do očí. „Někdy vyplujeme na moře dál, než jsme plánovali.“

„Dvacet mil od břehu?“

Verner se nuceně zašklebil. „Možná že jsem přepadával císařské lodě. Možná že jsem byl pirátem.“ Dopil zbytek piva, postavil se a sebral svůj kabát.

„A oni berou děti na Vladibogdan?“ zeptal se Steiner, dychtivý dozvědět se víc, ale Verner pozvedl prst ke rtům.

„Musím si ještě něco vyřídit.“

„V tuhle noční dobu?“

„Jo, darebáci vůbec nikdy nespí. Dávej pozor na svou sestru. Uvidíme se zítra.“ Blondatý muž přešel místnost, a když odcházel, potřásl si rukama a poplácal se po zádech s ostatními na rozloučenou.

„Vypadá to, jako kdybys ztratil sekeru a našel nůž,“ řekla Kristofine.

„Upřímně řečeno, nevím, jestli jsem vůbec nějaký nůž našel.“

Kristofine položila na stůl dvě misky s vývarem a talíř s chlebem a pak se ke Steinerovu údivu posadila a začala jíst.

„Nemám moc času,“ řekla, „ale jsem vyhládlá a ty vypadáš, jako bys potřeboval k večeři společníka.“

Steiner se zasmál. „Společníka k večeři? Zní to, jako bych byl obchodník.“

„Jsi kovář, nebo ne?“

Steiner se usmál a začal jíst. „Co to dnes v noci do Vernera vjelo? Není ve svý kůži.“

„Asi si dělá starosti o Kjellrunn,“ odvětila Kristofine. „Jsou si přece blízcí.“

„Vždycky ho nutí do příběhů o Frøye a Frejně, tajemných vránách a starých válkách. Ve skutečnosti jsou to pohádky pro děti. Člověk by neuhodl, že je jí šestnáct.“

„Ne, to by neuhodl,“ souhlasila Kristofine. „Dobře ji hlídej, dokud bude v zátoce ta loď.“

Steiner přikývl, vážnost Kristofinina tónu ho zasáhla.

„Vlastně jsem sem nepřišla kvůli tomu, abych mluvila o tvój sestře.“

„O čem jsi sem teda přišla mluvit?“ zeptal se Steiner. Cítil, že ztrácí půdu pod nohama, a nevěděl, kterým směrem se má vydat.

„Nemluvíš s mnoha děvčaty, že ne?“ řekla Kristofine.

„Nemluvím s mnoha lidmi. Většinou jen s kladivem a kovem na kovadlině.“

„Možná ti další medovina rozváže jazyk.“

Steiner sledoval, jak žena přešla hostinec, a převládlo v něm vzrušení a zmatek. Byl to zvláštní den; vypadalo to, že to bude zvláštní noc.

KAPITOLA DRUHÁ

KJELLRUNN

Dohoda uzavřená mezi Solmindreským císařstvím a Sežehnutými státy dovoluje členům synody vstoupit do všech obydlí v celém Vinterkveldu, aby vykonali inspekci. Vzít děti od rodičů není nepodstatnou záležitostí, ale tyto děti jsou nebezpečné. Časy, jako jsou tyto, zatěžuje hrozba otevřené vzpoury a strážce by si měl s sebou vzít tolik vojáků, kolik může shromáždit. S odporem se musíme vypořádat zastrašováním a brutalitou přidat k násilí.

– Z polních záznamů hodnostáře Khigira,
strážce Císařské synody

Kjellrunn nenáviděla kuchyň. Strop byl příliš nízký a zdálo se, že komín nikdy neodvede kouř tak dobře, jak by měl, a stůl uprostřed byl příliš velký. Strávila celý život tím, že poposedávala a chodila bokem kolem velké desky ze dřeva. Tak velký stůl, a tak zřídka něco dobrého k jídlu, jak hořká to ironie. Patřila do lesa a žila jen pro letní měsíce, kdy se mohla hodiny potloukat kolem stromů, sama a v míru.

Steiner ze dřevěné lžice naservíroval do misky kydnutí ovesné kaše. Tiše si pobrukoval, když obcházel okolo stolu, do své misky si nandal víc, potom se posadil a začal jíst, stěžít si jí všimal. Marek už byl v kovárně, šťoural se v nějakém napůl dodělaném výrobku.

„Proč se usmíváš?“ řekla Kjellrunn, její ovesná kaše zůstala netknutá. „Nikdy se nesměješ.“

Steiner vzhledl se lžící v půli cesty k ústům a překvapeně zvedl obočí. „Co?“

„A broukáš si. Nenávidíš hudbu.“

„Není pravda, že nenávidím hudbu, jenom neumím zpívat. Ty máš víc talentu, vždycky zpíváš lidový písňe a žalozpěvy a Frøya ví, co ještě.“

„Nenávidíš hudbu,“ řekla ještě jednou Kjellrunn a slyšela, jak úzkoprse to zní. Steiner pokrčil rameny a pokračoval v jídle.

Chvilí tiše seděli a Kjellrunn začala jíst.

„Dnes žádný zpívání, Kjell,“ řekl Steiner. „Ve městě jsou císařští vojáci, možná i strážci. Víš, co si myslí o starých bozích –“

„*Bohyních.*“

„Dobře, bohyních.“ Steiner obrátil oči v sloup. „Jen si nech svoje písňe do lesa, jo? A protáhni hřebenem tu trnitou končinu, který říkáš vlasy. Vypadáš jako tulák.“

Kjellrunn mu ukázala hřbet ruky a zvedla na něj čtyři prsty, po jednom pro vodu, oheň, zemi a vítr. Za starých časů to mělo přinášet štěstí, ale dnes to znamenalo něco úplně jiného.

„A nenech nikoho, aby tě chytil, jak na ulici házíš čtyřmi živly. Vojáci ti useknou prsty, jen aby ti dali lekci.“

Kjellrunn se postavila, cítila se neklidná jako oceán, její uražená pýcha jako rozeklaná změt blesků.

„Proč jsi dnes tak šťastný, i když jsou tu všichni ti vojáci a strážci? Jaký je tvůj důvod ke štěstí, když máš za sestru čarodějku?“

Steiner upustil lžící a rozšířily se mu oči. Křehké podzimní světlo mu vysálo barvu z tváře.

„Kjell...“

„Omlouvám se.“ Její hlas byl tak tichý, že se přes praskání ohně v krbu stěží slyšela. „Nemyslela jsem to tak. Samozřejmě že nejsem čarodějka.“

Steiner si chvíli mnul čelo, zvedl lžici a pak ji znovu položil, ztratil chuť.

„*Měl jsem* dobrou náladu, protože Kristofine a já jsme spolu včera v noci začali mluvit a, no, bylo to milý. Nevím, jestli se jí líbím nebo co mám dělat, ale bylo to...“ Nevěděl, co říct, pak pokrčil rameny. „No, bylo to milý. A toho je v Cinderellu strašně málo.“

„Aha,“ bylo vše, na co se v prázdném tichu, které následovalo, Kjellrunn zmohla. Kuchyň jí najednou připadala hrozně velká.

„Otec mě potřebuje,“ řekl Steiner, když vstal, jejímu pohledu se vyhnul. Za chvíli byl pryč.

Nádobí nezabere moc času, ale zamést kuchyň byla kvůli obrovskému stolu vždycky únavná práce. Kjellrunn odkládala odchod z chalupy tak dlouho, jak mohla, ale obchody zůstanou otevřené jen nějakou dobu. Vešla do kovárny se sklíčeným pohledem. Kovárnu měla ráda ještě míň než kuchyň, všechnu tu temnotu a oheň, zápach popela a potu.

„Potřebuju peníze na jídlo,“ bylo všechno, co řekla, když Marek vzhlédl od své práce. Steiner okovával ostří srpů a přestal, jen aby jí věnoval krátký pohled. Namlouvala si, že ve tvaru jeho obočí vidí naštvanost. Otočil se a pokračoval v práci.

„Obchod jde pomalu a nemám mince na maso,“ řekl Marek. „Pokud nebude levné.“

Kjellrunn přikývla a všimla si, jak málo mincí jí dal.

„Promiň,“ řekl a Kjellrunn v tom jediném slově cítila hanbu. Nemít dost peněz na to, aby dobře nakrmil své děti, to bylo pro muže, jako je Marek, těžké přijmout.

„Raději půjdu s ní,“ řekl Steiner tiše. „Kvůli Císařství a tomu všemu.“

Marek otevřel ústa, aby protestoval, ale neřekl nic, a než se otočil zpět ke své práci, přikývl.

Dřív než proklouzli mezerou ve dvojitých dveřích kovárny, Kjellrunn promluvila jako první.

„To dnešní ráno mě mrzí. Samozřejmě že se směješ. Jen nejsem vůbec sama sebou.“

Steiner jí položil ruku kolem ramen, přimáčkl ji k sobě a přitiskl svou tvář na její zašmodrchané vlasy, aby ji políbil na temeni.

„Samozřejmě že jsi sama sebou, kým jiným bys byla?“

„To není to, co jsem myslela.“

„Je to s tebou těžké a jsi mrzutá a neučesaná a nádherná a moje sestra. Hádám, že je to jediná Kjell, kterou kdy budu znát.“

Kjellrunn se usmála dříve, než si v tom dokázala zabránit. „Říkáš, že je to se mnou těžké a jsem mrzutá, když se ti omlouvám?“

„A co bys radši?“ řekl Steiner, jeho paže ji spíš svírala, než objímala.

„Radši bych, kdybys mě pustil, ty velký pitomče. Možná že si potřebuju učesat vlasy, ale ty se potřebuješ umýt.“

Bratr a sestra si vybrali cestu po dlážděných ulicích, kolem klikatých řad čtvercových chalup a několika mála lidí z města, dostatečně odvážných na to, aby vytáhli paty z domu.

„Dnes je tu klid,“ řekl Steiner. „Lidi kvůli vojákům zůstávají z dohledu.“

„Možná bys měl jít do města sám,“ odvětila Kjellrunn s vyschlými ústy a hrozným pocitem v útrokách, jako stoupající mořská nemoc.

„Kjell, nemůžeme je nechat, aby nás sekýrovali. Tohle je Nordvlast, moc severu! Není příliš mocná, když si ani nemůžeme koupit jídlo ve svém vlastním městě.“

„Nejsou to vojáci, kteří mě děsí, jsou to strážci.“

„Jestli nemáš znamení čarodějnic, nemáš se čeho bát,“ odvětil Steiner, ale to Kjellrunn slyšela stokrát předtím. Byla

to jedna z těch bezduchých otřepaných frází, tak populární u hloupých a obyčejných lidí v Cinderellu.

Steiner zpomalil a Kjellrunn na sobě letmo, koutkem oka, cítila jeho upřený pohled.

„To, cos řekla dnes ráno –“

„Zlobila jsem se. Samozřejmě že nejsem čarodějka. Nebojím se strážců kvůli tomu, že jsem čarodějka, bojím se jich, protože jsou to sešlí starci. Takoví muži většinou znají jen pár způsobů, jak využít holku v mém věku.“

Steiner svraštil obličej. Věděl až příliš dobře, že o ní přemýšlel stejně, když jí bylo deset nebo jedenáct. Její tělo se nezačalo měnit tak, jak to většina šestnáctiletých holek brala za samozřejmost; cítila se tak nějak zamrzlá, uvězněná ve svém dětství.

„Jdi dál k Håkonovi a podívej se, jestli pro nás můžeš koupit nějaký jehněčí krk nebo hovězí klišku.“ Steiner pokrčil rameny. „Nevím, něco levného.“ Vtlačil jí do dlaně pár mincí a dal si prst ke rtům, aby to neřekla Markovi.

Obchod tvořila jediná místnost, po třech stranách lemovaná tmavými dřevěnými stoly. Malé tabulky zamlženého nerovného skla usazené v dřevěné mříži vepředu dovolovaly, aby se ponuré světlo přelévalo přes maso. Dvě lucerny v zadní části obchodu zaháněly temnotu.

Kjellrunn řekla řezníkovi, co shání, a přetrpěla nevrlý pohled, který si vysloužila. Håkon byl silný plešatý muž, což si vynahrazoval vousem dost dlouhým na to, aby poskytl přístřeší přezimujícím živočichům. Měl malé oči zastíněné hustým obočím, kvůli němuž budil dojem, že se neustále mračí.

Håkon vyslovil svoji cenu a Kjellrunn se na chvíli zarazila a dívala se na sbírku mincí v ruce. Slova byla z jejích úst venku dřív, než stačila přemýšlet o tom, že odpoví.

„Už jsem u tebe hovězí klišku kupovala a nikdy nestála tolik.“

Håkon pokrčil rameny a utřel si mastnou ruku o předek svojí zástěry, pak založil paže.

„Nemohl bys slevit? Jen o trochu.“

„Tvoje rodina není jediná, kdo potřebuje jíst,“ řekl řezník.

„Kjell, proč ti to trvá tak dlouho?“ Steiner vklouzl do řeznictví. Přestože byl vysoký, chodil tiše a často Kjellrunn bez varování překvapil.

„Já...“ Kjellrunn se podívala na Steinera a na řezníka a dolů na mince ve své ruce.

„Nějaký problém s cenou?“ řekl Steiner varovným tónem.

„To je tvoje žena?“ zeptal se Håkon.

„Ona, to ne,“ řekl Steiner, „ona je moje sestra.“

Håkon nasadil výraz, který byl stejně slizký jako jeho mastná zástěra, a pozvedl ruce. „Proč jsi to neřekla hned, maličká?“

Kjellrunn se podívala na Steinera a vzdychla. „Víš přesně, kdo jsem,“ řekla. „A vždycky najdeš způsob, jak všechno znepříjemnit.“

„Opravdu?“ řekl Steiner a upřel na řezníka pohled, který byl stejně ostrý a tvrdý jako pazourky.

„Jen s holkou laškují, to je všechno,“ řekl Håkon. „Znáte mladý, neuměj přijmout žert.“

„Možná si zažertujeme příště, až přijdeš do kovárny, aby sis koupil nový nože,“ řekla Kjellrunn. Vzala balíček z pultu, a předtím než vyšla ze špinavého obchodu, s prásknutím na něj položila pár mincí.

„Nic jsem tím nemyslel,“ řekl Håkon.

„Určitě ne,“ odpověděl Steiner tónem, který říkal něco jiného.

Řezníkův výraz ztuhl a jeho oči spočinuly na Kjellrunn, čekající venku na ulici.

„Dávej pozor, Steinere.“ Håkon se naklonil přes pult, jeho hlas byl drsný a tichý. „Není, jak se patří, vždycky se vplíží do lesa a sbírá byliny a houby a vraní pířka. Sestra nebo ne, není, jak se patří.“

Kjellrunn všechno slyšela a stála na ulici ztuhlá strachy. Pohled jí přelétl k měšťanům, kteří stáli poblíž, aby zjistila, zda ten výbuch zaslechli, ale nikdo se jí nepodíval do očí, hnali se pryč a toužili jen po tom, aby se vyhnuli potížím. Steiner se objevil pár vteřin poté, červený v obličejí, čelisti sevřené vztekem a ruce zaťaté v pěst.

„Mrzí mě to,“ řekla Kjellrunn tiše.

„Neudělala jsi nic špatného, Kjell,“ odvětil Steiner, i když měla ošklivý pocit, že to tak nemyslel.

„Je stále stejný, stále věci znepríjemňuje.“

Steiner ostře přikývl, ale nepromluvil. Pochodovali ulicí a Kjellrunn se snažila, aby udržela tempo, téměř uklouzla po šedivém bahně, které pokrývalo dlažbu.

„Tamhle je Kristofine,“ řekla a ukázala dopředu, kde před pekárnou stála dcera hostinského a bavila se s jinou ženou.

Steiner vzhlédl a rozšířily se mu oči. „Kdo to je?“

Žena, s níž Kristofine mluvila, nebyla podobná nikomu, koho Kjellrunn předtím potkala, a její jízlivý úsměv byl důkazem, že to věděla. Všichni v Cinderellu občas potkali námořníka ze Shanisrundu, ale na této cizince bylo, kromě odstínu její kůže, něco opravdu odlišného. Byla světlejší než námořníci s tmavou kůží z Dos Fesh a vzhled jejích očí byl známkou toho, že byla potomkem Dos Kary; vlasy, jež jí splývaly k pasu, byly černé jako havran. Kjellrunn zjistila, že nedokáže uhádnout její věk. Měla na sobě vestu z jelení kůže a boty ze stejného materiálu, které jí sahaly až ke kolenům. Rukávy haleny vyhrnuté k loktům odhalovaly zápěstí omotané měděnými obroučkami zesvětlené patinou a náramky z gagátu a vyleštěné slonoviny. U boku jí visela šavle a jizvy na předloktí dokazovaly, že nebyla jen na okrasu.

„Nazdar,“ řekl Steiner s trochou nejistoty v hlase.

Kristofine se zašklebila a žena vedle ní obrátila oči v sloup.

„Nekoušu. Jen jsem se ptala tvou přítelkyně, jestli má pokoj, kde můžu přenocovat.“

„Mého bratra si nevšímej,“ řekla Kjellrunn. „Neobvyklé ženy ho znervózňují.“ Kristofine a cizinka propukly v smích a Kjellrunn zjistila, že se směje s nimi. Steiner se podrbl vzadu na hlavě.

„Jen mě překvapilo, že Kristofine vidím, to je všechno,“ odvětil a uhnul pohledem.

„Jak se máš, Kjell?“ zeptala se Kristofine. „Bylas u Hákona? Určitě to maso umyj. Nikdy nevíš, kde byly jeho ruce.“

Steiner protáhl obličej. „Myslím, že jsem právě ztratil chuť. Možná na celý týden.“

„Ten muž je prase,“ řekla Kjellrunn. „Špinavý, velký prase. Představ si, jak prase provozuje řeznictví, tak absurdní.“

Steiner a Kristofine se na její poznámku zamračili, ale cizinka se usmála a zvedla ruku.

„Jsem Romola. Líbí se mi způsob, jak přemýšlíš. Jako básník nebo šílenec.“

„Hm, díky,“ odvětila Kjellrunn. „Nevím, jestli bych chtěla být šílená.“

Romola našpulila rty. „V tak zvláštním světě se šílenství zdá být jako dobrá možnost.“

Kjellrunn si nebyla jistá, co tím ta žena myslí, ale pozorně si ji prohlížela. „Jsi pirátka?“ zeptala se.

„Kjell!“ Steiner zíral na svoji sestru a pak pohlédl na Romolu.

„Omluv mou sestru, ona, no, teda...“

„Někdy,“ odvětila Romola.

„Někdy co?“ řekl Steiner.

„Někdy jsem pirátka.“ Romola se s úsměvem obrátila na Kristofine. „Ale ne dnes a ne v poslední době.“

Měla jsem pravdu, řekla Kjellrunn bezhlasně Steinerovi a usmála se.

Steiner se začal smát, což zakryl kašláním s rukou před ústy.

„Vy dva, jděte do hospody,“ řekla Kristofine. „Chtěla jsem to tu Romole ukázat a potom bychom si mohli dát něco k jídlu.“

Kjellrunn zachytila, jak se Kristofine na bratra dívá, a cítila, že se v ní šíří neznámý pocit a nebezpečně vře.

„Měla bych se vrátit,“ řekla Kjellrunn. „Otec bude čekat.“ Poslední slova byla mířena na Steinera, ale ten se příliš zabýval tím, že se usmíval na Kristofine, takže si jich nevšiml.

„Ráda jsem tě potkala,“ řekla Romola. „Dávej na sebe pozor.“

Kjellrunn přikývla a odkradla se pryč, byla rozzlobená na Kristofine, ale nevěděla proč.

„Řekni otci, že přijdu domů za chvíli,“ zavolal za ní Steiner, ale Kjellrunn předstírala, že ho neslyšela, a sklonila hlavu.

„Pochybuju, že mě zajímá můj hloupej bratr, kterej mě opustí v půlce cesty do města,“ zamumlala si pro sebe. „A určitě je mi jedno, když mi bývalá pirátka říká, že jsem šílená.“ Kolemjdoucí na ulici se na ni podíval a přešel na druhou stranu. „A určitě se nestarám o to, jak se Kristofine kouká na máho bratra. Co se mezi těmáhle dvěma děje?“

Steiner se neobjevil po zbytek odpoledne, a jestli to Markovi vadilo, nedal to najevo. Kjellrunn zůstala po večeri vzhůru a zabývala se tím a oním v kuchyni. Konečně zarachotila na kuchyňských dveřích petlice a Steiner si, trochu nejistý v nohou, prostrčil ramenem cestu do místnosti.

„Viděl jsi ducha, když jsi šel domů?“ Kjellrunn seděla na stole v noční košili a v rukou svírala hrnek horkého mléka.

„Ne ducha, ale ukázalo se, že Romola je snovač příběhů, stejně tak jako pirát. Vyprávěla příběh, který byl zneklidňující.“

„Jaký příběh?“

„Bittervinge a Mama Qara.“

„Tenhle příběh není tak strašidelný.“

„Asi záleží na tom, kdo ho vypráví,“ řekl Steiner tiše.

„Co říkala ještě?“ Kjellrunniny oči hořely zvědavostí.

„Žádný příběhy, jen že císařští vojáci jsou ve městě a zítra bude inspekce.“

Kjellrunn se na židli napřímila a pak se zahleděla na hrnek.

„Nenávidím ji,“ bylo vše, co řekla.

„Taky jsem to nenáviděl,“ odvětil Steiner.

Vzpomněla si, jak si ji synoda prohlížela, jak se jí potily dlaně a žaludek měla zauzlovaný jako starý provaz. Říkala si, jestli ji odvezou kvůli tomu, že v sobě nese poskvrnění draků.

„Je to naposled, co to musíš podstoupit,“ řekl Steiner. „Budeš v pořádku, Kjell.“

Snažila se, aby se netřásla, a neřekla nic.

„Znamení čarodějnic nebylo v Cinderellu dvacet let,“ řekl Steiner. „A předtím jsi vždycky prošla bez problémů. Tenhle rok nebude jiný.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla a ústa se jí zahořkle zkrivila starostmi.

„Kjell, je tu něco, nějaký důvod... Pochybuješ, že tenhle rok projdeš? Je tu něco, co mi chceš říct...“

„Jistěže ne!“ Postavila se, prošla kolem něj a bez ohlednutí vyšplhala po schodech.

„Tak dobrou noc,“ zavolal za ní, ale nebylo na ní nic dobrého.

KAPITOLA TŘETÍ

STEINER

I když se mnoho učenců dohaduje, že neexistuje žádný důkaz spojující objevení arkány s našimi minulými dračími mistry, Svátá synoda to bere jako otázku víry. Jsme nadobrákrát otráveni; popel a dým poskvrnil oblohu, stejně jako naše děti projevují nadpřirozené síly. Jak jinak vysvětlit nevysvětlitelné?

– Z polních záznamů hodnostáře Khigira,
strážce Císařské synody

Steiner vyhlédl ze zápraží na oblohu a sledoval, jak se snáší šedý sníh a zakrývá střechy a silnice. Leží na okenních římsách a parapetech, ztišená fádnost ponurého města. Chladný vítr, v Cinderfellu tak častý, dnes chyběl.

„Jestli to bude takhle pokračovat, všechno zasype sníh,“ zašeptala Kjellrunn, jež se k němu přidala na zápraží, se šálou obtočenou kolem ramen. Dech se jí srážel ve vzduchu a Steinerova mysl na chvíli zabloudila k Romolině příběhu o dracích z minulé noci. „Snad strážci zapomenou, že jsme tady,“ dodala Kjellrunn.

„Malá naděje.“ Steiner se na sestru nuceně usmál. „Možná se nastydnou a pojedou domů.“ Věděl přesně, jak se sestra cítí. Vydržel šest inspekcí a byl rád, že je nemusí prožít znovu. Pokaždé se sám sebe ptal, jestli se nějaký záblesk arkány nepostará o to, že ho synoda sebere.

„Včera v noci jsi řekla, že doufáš, že projdeš inspekcí. Nezačala jsi...“ Steiner zápasil se slovy.

„Vrhat kouzla, která svolají větry a způsobí, že se lidé vznítí?“ řekla Kjellrunn.

„Myslím, že toho bych si všiml,“ odvětil s úsměvem Steiner, ale Kjellrunn mu úsměv neoplatila a pohlédla stranou na padající sníh. „Ty a otec jste všechno, co mám. Nevím, co bych dělal, kdyby tě vzali, Kjell. Nevím, co by dělal otec.“

„Nikdo mě nevezme,“ odvětila Kjell, ale Steinerovi neušlo, jak hleděla za obzor, když to říkala, a nedívala se mu do očí.

„Doprovodíš sestru dnes do školy?“ zeptal se Marek z kuchyně, jako kdyby Steiner odmítl.

„Samozřejmě.“

„Počkej, než bude moct jít domů.“ Steinerovi neušel obezřetný tón otcova hlasu. Dnes nebudou žádné hodiny. Nebudou žádní učitelé. V takových dobách bylo nemožné věnovat se v myšlenkách něčemu jinému.

„Raději se do toho dáme,“ řekl Steiner a položil ruku kolem Kjellrunninych ramen.

„Počkej.“ Otcův hlas byl měkký, měkčí než venku padající sníh. Marek vytáhl z kapsy brož. Se smutným úsměvem na rtech udělal krok ke Kjellrunn. „Tohle bylo tvé matky. Měla by sis to vzít.“

Kjellrunn zamrkala a pak, když uviděla brož upravenou do tvaru dvouručního kladiva, protáhla obličej. Byla z černého železa – stěží šperk, po kterém mladá žena touží.

„Vezmi si ji dnes na sebe.“ Marek jí stáhl šálu, povytáhl tuniku a brož na ni přišpendlil. „Jestli se při inspekci začneš bát, vzpomeň si na matku.“

„Ale... ale já si matku *nepamatuju*,“ řekla Kjellrunn šepetem. „Vůbec si ji nepamatuju.“ V té chvíli, když se jí v koutcích očí objevily slzy, měla bolest z její nepřítomnosti vepsanou ve své štíhlé tváři. Steiner její bolest nesdílel, jen v sobě

choval zášť, že žena, která ho porodila, uprchla, jen bohové vědí kam.

„Milovala tě,“ řekl otec. „Buď statečná.“ Marek jim zamával, zavřel dveře a nechal Kjellrunn a Steinera na dlouhém pochodu, který měli před sebou, obklopené snášejícími se kousky sněhu.

„Máš taky takovou?“ zeptala se Kjellrunn, když byli o pár ulic dál. Steiner byl vděčný za otázku, za rozptýlení. Všechno bylo lepší než nekonečná úzkost, která mu v hlavě hučela jako kovárství zahlcené prací.

„Ne,“ odpověděl a pohlédl na brož ve tvaru kladiva. „Ale já bych měl radši opravdové kladivo. S tak malým kladivem bych toho v kovárně moc neudělal.“ Šťouchl ji loktem a ona jej odměnila úsměvem, který rychle uvadl, když se blížili k zátoce. Hrozba z červené lodi se s neveselým počasím nezmenšila. Tři vojáci postávali na molu a čekali na malý člun, který přes vodu převážel nezřetelné postavy.

„To je ta loď,“ zašeptala Kjellrunn. „To je ta loď, která odveze všechny ty nebohé děti na očištění.“

Synoda do Cinderfellu každý rok přijížděla s asi čtyřiceti dětmi, shromážděnými z celého Vinterkveldu. Každý rok narvali děti do lodi a nikdo je už nikdy nespatriil. Cinderfell byl poslední zastávkou na jejich úděsné cestě z kontinentu.

„Možná je vezmou do Khlystburgu,“ řekla Kjellrunn. Hádat, kam čluny vezou děti poskvrněné znamením čarodějnic, byla prastará zábava.

„Khlystburg.“ Hlavní město Solmindreské říše a konečný cíl cesty odpůrců a zrádců. „Ne, nevezou je do Khlystburgu,“ řekl Steiner.

„Tak kam?“ Sledovala ho a mračila se. „Ty to víš?“ Steinerovy oči zabloudily k moři, když se jeho myšlenky vrátily k Vladibogdanu, tajemnému ostrovu, o kterém se zmínil Verner. Vody byly jako rovná zelená plocha, jež spolkla každou sněhovou vločku, a Steiner se natáhl pro Kjellrunninu ruku

a pevně ji uchopil. Společně sledovali, jak rodiče s těžkým srdcem vedou své děti k inspekci. Chlad v jejich kostech neměl s počasím nic společného.

„Přála bych si, aby tu byla matka,“ řekla Kjellrunn, a když ta slova utrousila, její stisk v jeho ruce zesílil. „Chtěla bych ji vidět, jen jednou v životě.“

„Tvůj život nekončí, Kjell. Dnes tě neodvedou. Když se přiblíží, dívej se jim do očí a nenech je, aby viděli, že se bojíš.“

„To se snáz řekne, než udělá,“ zabručela Kjell.

„Nedívej se dolů na boty, mysleli by si, že něco skrýváš. A nezpívej si, ani aby ses uklidnila. A nevydej ani hlásku o starých bozích.“

„*Bohyních*. A nejsem blázen. Opravdu si myslíš, že bych se zmínila o Frøye a Frejně v den, jako je tenhle?“

Steiner neodpověděl, ale sledoval, že Kjellrunnin výraz potemněl.

„Samozřejmě že ne,“ odvětil, když těžce ušli tucet kroků. „Vůbec si nedělám starosti. V Cinderellu nebylo žádné čarodějné znamení po desítky let a nechci, aby se to dnes změnilo.“

„Já taky ne,“ řekla Kjellrunn a ruce jí zabloudily k broži s kladivem, kterou jí dal Marek.

Steiner uvažoval nad další pravdou, o které mluvili rybáři, když měli ponurou náladu a řádně upito ze svých pohárů. Bylo možné, že měli strážci pro to, aby děti odvezli, zlověstnější motivy? Kjellrunn pochodovala vedle něj, celá rozruchaná, stavěná jako vrabec s ostražitým výrazem v očích. Byla víc rošťák než žena a Steiner doufal, že jí to poskytne určitou ochranu.

Kjellrunn se přes rameno zamračila na loď rudou jako krev. Mraky nad hlavou potemněly a ledový vítr nesl vůni čerstvého sněhu. „Co když odmítnu jít? Pochybují, že si strážce všimne nepřítomnosti jednoho dítěte. Mohli bychom jít teď hned domů.“

Tuhle hru hráli předtím, dvě děti provokovaly tím „co kdyby“ a „kdyby jen“. Výsledek byl vždycky stejný: pochmurný jako cinderfellské počasí.

„Všímat si je jejich práce,“ odvětil Steiner. „Říká se jim strážci a mají seznam žáků. Pokud tam nebudeš, přijdou si pro tebe domů.“

„Budu se celý den skrývat v lesích,“ odvětila a troufla si vypadat spokojeně sama se sebou.

„A potom prohledají celý město a vojáci nebudou jemný nebo nesmělý, aby lidem dali vědět, jak moc nemají rádi, když se jim někdo vzepře.“

„Nepůjdu!“ Zastavila se a se zamračenou tváří si založila ruce. Zmizely všechny stopy po Kjellrunn fascinované divoženkami a rusalkami, zůstala jen blondatá dívka s kamennýma očima. Steiner se podíval dolů ze svahu, kde se cesta setkávala s pobřežní silnicí. Tři vojáci, které viděl na molu, mířili ke škole a s každým úderem srdce přicházeli blíž.

„Pojď“ pošeptal, ale Kjellrunn zavrtěla hlavou. „Pojď, Kjell. Taky jsem nikdy nechtěl jít, ale...“

„Možná nás naše matka vůbec neopustila,“ zasyčela Kjellrunn. „Možná ji sebrali, sebrali ji ti samí vojáci, kteří jsou tu dnes.“

„Kjell, jen vyprávíš pohádky. Pojď, prosím.“ Vojáci se přibližovali, byli blíž, než co by kamenem dohodil od místa, kde se hádali.

„Odevzдал bys mě tomu samému Císařství, které sebralo naši matku?“

„Kjell, nevíš, jestli je to pravda. Otec se nikdy o ničem takovém nezmínil –“

„Stěží ji kdy zmínil.“ Kjellrunn se otočila a se zavrčením narazila do hrudi nejbližšího vojáka. Všichni byli vyšší než ona nejmíň o hlavu a půl, v mezerách lesklých černých brnění se jim třpytily drátěné košile. K tomu padnoucí přilby

nesly rudou hvězdu Solmindreské říše a úzké otvory pro oči neodhalovaly nic z muže uvnitř. Stejná rudá hvězda byla vyražena na každé paži a na poutku jejich kožených opasků visely těžké palcáty. Jejich pláště, boty a rukavice byly černé jako dehet. Steiner zadržel dech – viděl vojáky předtím, ale nikdy ne takhle zblízka.

„Raději sebou hněte,“ řekl nejbližší voják s výrazným nordspráckým akcentem. „Nechtěli byste přijít pozdě, že ne?“

Steiner sledoval, jak Kjellrunnin hněv zastínila samotná velikost těch třech mužů. Sklonila hlavu a ramena jí rezignovaně poklesla.

„N-ne,“ bylo vše, na co se zmohla.

Jediná škola v Cinderfellu začala jako jednotřídka, dřevěná chatka s kamenným komínem a doškovou střechou, jež zezelenala mechem. Říká se, že její komín stál už od doby před povstáním proti drakům. Byly přistavěny ostatní třídy a jedna z nich slavně shořela, i když ne kvůli dračímu ohni, jak se někdy říká. Jak ubíhala desetiletí, domky, které byly znovu vystavěny z kamene, lemovaly dvě široká náměstí. Přidaly se nová podlaží, zvonice a pak ambit. Sloupoví uvnitř každého náměstí podpíralo kryté chodníky, jež udržovaly studenty v suchu před špinavým deštěm během vlhkých měsíců a před špinavým sněhem během těch zimních. V létě se na všem usadila slušná vrstva sazí, což přispívalo k utrpení. Školní trávníky se udržovaly upravené a osamělý smrk ukazoval k zatažené obloze.

Děti se seřadily na náměstí a vyměňovaly si ustrašené pohledy, jako by je mohl zachránit samotný oční kontakt. Řadu po řadě utvořily neklidnou masu, těžké boty křupaly v písčité břečce. Steiner, který nebyl ochotný zamířit do školy, si zabral místo u podloubí. Přestal padat sníh, ale vytrvalý chlad nepolevoval.

„Steinere, jsem vyděšená,“ řekla Kjellrunn těžkým šepotem.

Přikývl. „To je každý,“ řekl měkce. „Jdi a stoupi si k ostatním. Rychle to skončí.“

Kjellrunn si hledala cestu skrz řady a našla místo, kam si stoupla se svými spolužáky. Nikdo s ní nemluvil, nikdo jí nenabídl ani pohled. Byla mezi měšťany podivínem, zvědavá dívka s hlavou plnou starých bohů a věcí, jež už nebyly natolik populární, aby se o nich v Nordvlasti mluvilo. Brzo zakázou jakékoliv řeči o Frøye a Frejně, právě tak, jak tomu bylo v Císařství a v Drakefjordu, alespoň se to říkalo.

První vešli vojáci s ostnatými palcáty sevřenými v pěstích, chráněných rukavicemi. Muži v brnění zaujali pozice v každém rohu ambitu, jejich postavy byly temnější než zatažený den. Steiner cítil, jak se v něm usazuje hrozivá obava, nutkání ohlédnout se přes rameno. Blížili se ne jeden, ale dva členové synody. Měli na sobě vycpávané světle žluté kabáty, které jim sahaly ke kolenům, a na nich dlouhé kožené pláště bez rukávů. V kůži obarvené do odstínu zaschlé krve byly vyraženy geometrické vzory Svaté synody. Lišily se jen jejich masky. První měl na sobě masku z lesklého stříbra, jež se usmívala, zatímco druhý si zvolil masku téměř bez výrazu, kromě zamračeného obočí nad otvory pro oči. V masce vyrobené z dolíčkovaného bronzu vypadal strážce jako nějaký starodávňý děs. První se ohlásil tak hlasitě, že sebou několik dětí trhlo.

„Jsem hodnostář Shirinov ze Svaté synody Solmindreského císařství a můj kolega je hodnostář Khigir.“ Kvůli těžkému solskému přízvuku znělo každé slovo krutě. Shirinov se hrbil jako stařec a jeho krokům pomáhala masivní hůl, ale jeho křehkost se nedotkla jeho hlasu.

„Nebojte se, děti Cinderellu,“ řekl Khigir hlubokým a smutným tónem. „V žalostných Sežehnutých státech se zřídkakdy vyskytlo čarodějné znamení.“

Steiner se zamračil. Strážci působili ve skupinách po třech, známých jako trojka, když se chystali na záležitosti císaře. To, že Cinderfell navštívili dva strážci, bylo neobvyklé a Steiner se obával nějakého hlubšího problému.

„Vězte, že odstraním nečisté duše, nesoucí poskvrnění čarodějným znamením,“ řekl Shirinov. „Přemýšlejte o mně ne jako o pronásledovateli, ale jako o léku na nemoc dračího čarodějnictví.“ Strážce se smějící se maskou se zastavil u Kjellrunn tak blízko, že se jejich nosy téměř dotýkaly.

„A jak se jmenuješ, děvče?“

„Kjellrunn Vartiainen,“ odvětila. Steinerovy ruce byly celé zpocené. Určitě nemůže být náhoda, že se hodnostář vydal přímo k ní! Nevěděl by, její vlastní bratr, kdyby byla jeho sestra poznamenaná dračím poskvrněním? Mluvil se o tělech, která se vzbouřila jeho cizosti: těla, jež ztrácela barvu, kroutila se, chřadla, ale Kjellrunn zůstávala zdravá. Jiné příběhy se zmiňovaly o divných snech nebo o schopnosti vytrhnout myšlenky z mysli lidí. Nic takového Kjellrunn nepostihlo, a přesto si v tom okamžiku byl Steiner jistý, že ji odvezou na Vladibogdan a nikdo ji znovu nespátří. Steiner si slíbil, že bude lepším bratrem. Jestli se hodnostář Shirinov odvrátí, slíbil si, bude se o sestru starat do konce dnů, jestli od inspekce odejde volná.

„Teď,“ řekl Shirinov hlasem hřmícím dvorem. „Podívejme se, co uvidíme.“ Pár dětí začalo plakat. Jiné hleděly do prázdna a třásly se. Steiner sledoval, jak Kjellrunn zařala ruce v pěst a dívala se přímo před sebe, přesně jak jí řekl.

„To je ono, Kjell,“ vydechl. „Neukazuj jim strach.“

Shirinov k ní ještě jednou přitiskl obličej a Steiner si uvědomil, že zadržuje dech. Hodnostářův pohled se přesunul k jinému dítěti, odbelhal se pryč a okamžitě na Kjellrunn zapomněl.

Každá inspekce byla jiná. Někteří strážci se kradli řadami dětí a každé popořadě propustili, když se přesvědčili, že

nebyla přítomna poskvrna čarodějného znamení. Všechno bylo dobré a v pořádku, když jste byli první kontrolované dítě, ne tak dobré, když jste byli poslední, ponecháni napospas čekání v příšerné úzkosti až do hořkého konce.

„Celý hel stále čeká,“ říkal často Verner a Steiner musel souhlasit, když hleděl na Kjellrunn a doufal, že projde.

Někteří říkali, že čarodějné znamení má pach, který dokáže objevit pouze strážce. Další vyprávěli o strašidelné auře nebo stínech, jež se svíjejí v chladném vzduchu. Steiner neznal pravdu, byl prostě rád, že inspekcemi prošel.

Shirinov děti nekontroloval jedno po druhém ani se nepropracovával řadami po pořádku: kroužil, bloumal, loudal se. Hodnostář Khigir stál na jedné straně, neschopný nebo neochotný se pohybovat mezi dětmi, a pozoroval je z dálky. Hodnostář Shirinov se třikrát vrátil k Ditlefovi, přičichl k chlapci, dokud chlapec nebyl bílý jako stěna, vlasy přilepené k čelu potem, jak byl nervózní. V čase, jako je tento, nepomohlo nářkem přivolávat rodiče. Pro děti, které omdlely nebo ztratily kontrolu nad močovým měchýřem, nebyly následující měsíce po inspekci jedno-
duché. Steiner chtěl vědět, jestli strážci během svých každoročních návštěv nepředali určité množství své krutosti dětem.

Chvilé se úzkostně vlekly. Nikdo nechtěl být označen, že nese dračí poskvrnu, nikdo nechtěl být proklet silami arkány. Císařství posledních pětasedmdesát let strávilo odstranováním všech stop po dracích a zabíjením každého, kdo projevil jejich moc.

Strážce si razil cestu řadami, písčítá břečka mu křúpala pod nohama, hůl se nenávislně zabodávala do země. Steiner sledoval, jak se Shirinov blíží ke Kjellrunn, a cítil se bezmocný – nemohl zastavit to, o čem věděl, že nastane.

„Všichni můžete jít, děti z Cinderfellu,“ zařval stařec. Poklesl na svou hůl, jako kdyby byl unavený, a Steiner si

myslel, že v Shirinovově hlase slyšel zklamání. Několik dětí vykřiklo úlevou, zatímco jiné se sebraly a uprchly z ambitu. Kjellrunn se k němu v omámení přiblížila, kráčela pomalu, jako by se nedávno probudila.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zašeptala Kjellrunn. „Když na začátku přišel přímo ke mně...“ Bratr a sestra se k sobě tiskli a Steiner potlačil vzlykání, na které Kjellrunn odpověděla svým vlastním.

„Pojď,“ řekl Steiner sledující dva hodnotáře. „Pojďme říct otci, že jsi v bezpečí.“

Vyklouzli spolu z ambitu a s uvolněnými úsměvy na unavených tvářích vyšli ze školy. Steiner se nemohl dočkat, až se dostanou domů a jednou provždy nechají tato muka za sebou.

„Zvládla jsi to, Kjell. Bylo to naposledy, co jsi tím musela projít.“

Kjell přikývla a usmála se skrz slzy, jež se stříbitě třpytily, když se jí řinuly po tvářích.

„Dnes večer udělám rybí vývar,“ řekl Steiner.

„A uvařené brambory na másle a bylinkách?“ zeptala se Kjellrunn.

Steiner přikývl. Není to jídlo na oslavu, ale bylo důležité si zapamatovat malá vítězství. Malá vítězství byla vším, co v Cinderellu měli.

„Počkej,“ zastavila se Kjellrunn.

„Co se děje?“

„Brož. Právě se uvolnila. Cítila jsem, jak spadla, ale nevidím ji.“

Oba se dívali na bahnitou zem, šátrali kvůli Markově broži s kladivem kolem sebe, zatímco se děti všude kolem nich držely u svých rodičů.

„Nemůže být daleko,“ řekl Steiner, když jeho oči pročešávaly písčitou břechku u nohou.

„Je to důležité, Steinere,“ řekla Kjellrunn. „Byla matčina.“

„Já vím,“ odvětil. I když nevěřil na pověry, něco na tom neopracovaném kusu kovu bylo, nějaké štěstí, o kterém se zdálo, že umožnilo sestře odejít ze sevření strážců svobodná.

„Vy tam! Stůjte!“ Steiner ztuhl, když se pár dětí a rodičů, kteří zůstali, se sinalým výrazem rozhlíželo kolem. Shirinov a Khigir, smějící se stříbrný obličej a mračící se bronzová maska, prošli pod obloukem a dívali se na ně.

„Steinere, utíkej,“ zašeptala Kjellrunn, když se ze školy vynořili dva vojáci a obklopili hodnostáře. Pohled přes rameno odhalil další dva vojáky, kteří čekali dole na ulici.

„Není úniku,“ řekl Steiner. „Ne z Císařství.“

Shirinov se belhal vpřed, jeho hůl hloubila brázdu sedivou břečkou. Khigir se tyčil u jeho ramene, stále se mračil.

„Brož!“ zašeptala Kjellrunn, její oči divoce hleděly na zem.

„Teď se o ni nestarej, je pryč,“ řekl Steiner, a když se hodnostáři přibližovali, přitáhl ji blíž k sobě. „Běž za mě, Kjell.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

STEINER

I když takové rozlišení unikne většině populace, měli bychom poznamenat, že hodnosti ve Svaté synodě stoupají takto: novic, bratr/sestra, svatá matka/svatý otec, biskup, hodnostář, velmož, velekněz/velekněžka. Naším oddaným matkám a otcům je svěřena práce na inspekci, i když jsou někdy povolány zkušenější hlavy.

– Z polních záznamů hodnostáře Khigira,
strážce Císařské synody

„Ty!“ zařval Shirinov hlasitěji, než bylo nutné. „Jak se jmenuješ?“

„Nejsem hluchý,“ řekl mračící se Steiner.

„Tenhle má ducha,“ řekl Khigir Shirinovovi, když se blížili. Hodnostář složil prsty do stříšky. „Ptali jsme se na tvé jméno, chlapče.“

„Steiner. Steiner Erdahl Vartiainen.“

„Steiner. Jako kámen,“ řekl Shirinov. „Snad máš kameny místo mozku?“

„Raději kamenný mozek než kamenné srdce,“ odvětil Steiner.

„Proč jsi tady?“ řekl hodnostář, který se opíral o svou hůl.

„Přivedl jsem svou sestru.“ Steiner se podíval dolů na hodnostáře. Stařec byl o dlaň menší, i když to nezabránilo tomu, aby se Steinerovi netrásly ruce strachem a vztekem. Zatnul je v pěst, aby hodnostář neviděl jeho nervozitu. „A teď ji odvedu zpátky.“

„A ty jsi prošel inspekce?“

Steiner polkl, ale neuhnul pohledem, neodvažoval se. Ničím se neprovinil. „Prošel jsem všemi, od deseti let do svých šestnácti, kdy jsem opustil školu.“

„Měli bychom se vrátit,“ řekl Khigir.

„Počkej chvíli, bratře,“ odvětil Shirinov. Přistoupil ke Steinerovi blíž a zvuk za smějící se maskou se nedal splést. Shirinov věřil jako lovecký pec cítící zajíce nebo lišku.

„Kolik je ti let?“

„Osmnáct,“ řekl Steiner. „Právě jsem ti řekl, že jsem přešl šest inspekci, stejně jako moje sestra. Teď odejdeme.“

„Ne, neodejdeš.“ Shirinov se sklonil blíž a naklonil hlavu na stranu. „Považuji tě za poznamenaného.“ Znovu zavěťřil. „Jsi poskvrněn čarodějným znamením.“

„To je směšný,“ zavrčel Steiner. „Lžeš.“ Kjellrunn mu stiskla ruku.

„Cítím moc země,“ řekl Shirinov. „A moře. Cítím v tobě mnoho síly. Nevím, jak jsi bez odhalení prošel dřívějšími inspekcemi, ale teď tě máme.“

Steiner otevřel ústa, aby promluvil, ale nemohl najít slova. Moc moře? Země? Čekal, že bude jako nositelka čarodějného znamení odhalena Kjellrunn, ale nikdy ne on sám. Kjellrunn mu znovu stiskla ruku, ale Steiner to stěží cítil, oči upíral na smějící se masku hodnostáře Shirinova.

„Lžeš,“ zopakoval, i když jeho hlas byl vzdálený, jako by se slyšel ve snu. Nevěděl by to? Nezakoušel by něco, nějakou nepřírozenou nebo zvláštní proměnu?

„Jsem mnoho věcí, Steinere Erdahle Vartiainene,“ řekl Shirinov, „ale lhář není jedna z nich.“

„To všechno, protože jsem ti odsekl, je to tak?“

„Ne, to není ono. Cítím v tobě sílu země a moře. Jakým násilím bys mohl zasáhnout Císařství, kdyby zůstaly bez kontroly? Jaké hrůzy bys seslal?“

„Seslal? Nemám žádné síly, starče.“ Ale slova, křehká jako dým, jako hasnoucí uhlíky, odnesl vítr. Steinerova slova

zaclonila hrozivá nejistota, která uloupila jeho dech a jeho odhodlání.

„Dostavíš se zítra ráno na molo,“ řekl Shirinov, „nebo pošlu vojáky, aby tě našli.“

„Mýlíš se,“ řekl Steiner, slyšel ve svém hlase pochyby. „Tohle je celý špatně.“

„Nepokoušej se utéct, mistře Vartiainene.“ Khigirův hlas byl výsměchem přestrojeným za znepokojení. „Pokud se nám nepodaří tě zítra do poledne najít, nedáš nám na výběr a vydrancujeme celé město.“ Khigir se naklonil blíž. „To by bylo politováníhodné. Když probíhá pátrání, dojde k mnoha úmrtím, nehodám samozřejmě.“

„Mýlíte se.“ Steiner zakroutil hlavou. „Prošel jsem všemi inspekcemi od doby, kdy mi bylo deset.“

„Ne tentokrát,“ řekl Shirinov a Steiner si byl jistý, že se strážce za svou maskou šklebí.

Hodnostáři se obrátili a zmizeli v podloubí školy a nechali Steinera hledět za nimi. Zůstal nehybný jako socha a oněmělý šokem, dokud těžká pěst vojáka nedopadla na jeho žebra a nevytlačila mu vzduch z plic.

„Buď zítra na molu a nech ty svoje chytrý ústa zavřený.“

Steiner se chystal odpovědět, když ho jiný voják udeřil do obličeje, dost tvrdě na to, aby mu hlava odlétla na stranu. Najednou klečel ve sněhu, zíral na skvrny od sazí a rudé kapky. Krev, uvědomil si.

„Steinere.“ Kjellrunn padla na kolena a objala ho, rama se jí chvěla divokými vzlyky. „Ach Steinere.“ Sáhl prokřehlými prsty do sněhu a vytáhl brož s kovářským kladivem.

Alespoň jsem ji našel, chtěl říct, ale jeho pohmožděné čelisti odmítly zformulovat jeho slova.

Seděli u kuchyňského stolu a Steiner mohl jen zírat a snažit se přemýšlet nad tím, jak se taková věc stala. Jeho otec přešel

od tichého šoku k šeptanému popírání a pak k burácejícímu vzteku. Strávil dlouhé minuty tím, že připravoval plány na Steinerův útěk.

„Víš, že takovou věc nemůžeme riskovat,“ řekl Verner.

„Khigir, ten strážce, mi řekl, že rozboří celé město, pokud se zítra neukáží.“ Steiner si na tržnou ránu na tváři přitiskl hadr.

„Raději celé město než můj bratr,“ řekla Kjellrunn.

„Řekl jsi mi, že inspekci letos unikneme,“ řekl Marek, tvrdé oči upíral na Vernera. „Řekls mi –“

„Řekl jsem ti, že *doufám*, že se letos vyhnete návštěvě synody. Nic jsem neslíbil.“

„Proč tu byli dva strážci?“ zeptala se Kjellrunn nepřítomným tónem. „Proč ne obvyklá trojka?“

„A proč byli oba dva hodnostáři?“ dodal Steiner.

„Nikdy předtím jsme tu neměli tak vysoce postavené členy synody.“ Kjellrunn zavrtěla hlavou. Každopádně nikoho nad svatou matkou.“

„V Helwicku objevili dva mrtvé strážce a třetí je nezvěstný,“ vysvětlil Verner. „Nikdo z vojáků nedokázal vysvětlit proč. Zdá se, že synoda poslala další dva strážce, aby to vyšetřovali.“

„A jen náhodou se zastavili v Cinderfellu, aby provedli inspekci,“ dodal Marek se zlostným pohledem, věnovaným rybáři.

„Nikdo nemohl předvídat, že přijedou tak brzy,“ řekl Verner.

„Dva strážci mrtví a třetí nezvěstný?“ řekl Steiner.

Verner přikývl.

„O ničem takovém ses včera v hostinci nezmínil!“

Verner pokrčil rameny a pohlédl přes stůl na Marka, který odmítl jeho pohled opřevzat. „Steinere, je mi to tak líto.“

„Proč se mi omlouváš?“ Převrátil brož s dvojítm kladivem v ruce. „Ty jsi na mně nenašel čarodějné znamení.“